15/03/2020

“Η σώζουσα πίστη των πραγματικών συνανθρώπων”

/ Γνώμες

Του Ιωάννου Αν. Γκιάφη (Θεολόγου- Πολιτικού Επιστήμονος)

Προσεγγίζοντας κανείς την πίστη ως έννοια, θα διαπιστώσει την ταύτισή της με την ακλόνητη προσήλωση του ανθρώπου σε μια ιδέα, σ’ ένα ιδανικό ή και σε ένα συγκεκριμένο πρόσωπο. Η πίστη γενικά παρουσιάζεται με πολλές μορφές, όπως: η πίστη στην πατρίδα, η πίστη στις αρχές, η πίστη στα χρηστά ήθη, η πίστη στα εθνικά ιδεώδη, η πίστη στον άνθρωπο ως αξία πνευματική, κοινωνική και ηθική, η πίστη στην αρετή κ. ά.

Για τον χριστιανό όμως υπεράνω όλων των πεποιθήσεων βρίσκεται η ακράδαντη πίστη του στο Θεό. Υπερέχει πάντων η βεβαιότητα της ύπαρξης και της παντοδυναμίας του Θεού. Έχει την εμπιστοσύνη του στο πρόσωπο του Κυρίου και όχι σε αφηρημένες ιδέες και ανύπαρκτα πρόσωπα. Γι’ αυτό και την περασμένη Κυριακή η αγία μας Εκκλησία αφενός μεν γιόρτασε τον θρίαμβο της Ορθοδοξίας με την πάταξη της εικονομαχίας, αφετέρου πανηγύρισε τη νίκη της ορθόδοξης πίστης έναντι όλων των αιρετικών θεωριών.

Ίσως όμως αναρωτηθεί κάποιος: Τι συνάφεια υπάρχει μεταξύ της πίστης και της σημερινής Κυριακής της Β’ Νηστειών; Το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα

παρουσιάζει συν τοις άλλοις και την πίστη τεσσάρων ανθρώπων. Δεν είναι άλλοι από αυτούς που βοήθησαν τον παραλυτικό φίλο τους να έρθει κοντά στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Αν και τα ονόματά τους δεν μνημονεύονται από τον ιερό ευαγγελιστή Μάρκο, εντούτοις ξεχωρίζουν για την σπουδαία τους πράξη.

Χωρίς να λογαριάσουν κόπο, βάρος και σωματικό πόνο, σηκώνουν επάνω σε ένα φορείο τον κατάκοιτο συνάνθρωπό τους και τον φέρνουν στον Διδάσκαλο Κύριο. Μάλιστα δεν αρκούνται μόνο στην μεταφορά, αλλά προβαίνουν και σε μια άλλη γενναιόδωρη ενέργεια. Εξαιτίας του συνωστισμού, στο σπίτι όπου κήρυσσε ο Χριστός, αναγκάζονται να βγάλουν την στέγη της οικίας αυτής και να κατεβάσουν από εκεί το κρεβάτι με τον παράλυτο. Η αγάπη τους για τον πονεμένο αδελφό τους εφευρίσκει αυτό τον τρόπο της προσέγγισής του με τον Λυτρωτή Κύριο. Αψηφώντας τον ενδεχόμενο κίνδυνο, τολμούν με την κίνησή τους αυτή να βρεθεί ο παραλυτικός σε συνάντηση με την σωτηρία.

Εκείνο όμως που πραγματικά τους καταξιώνει στα μάτια του Υψίστου είναι η αταλάντευτη πίστη τους. Κάνουν ό,τι κάνουν διότι έχουν μέσα τους την ακλόνητη βεβαιότητα της ίασης του φίλου τους από τον Σωτήρα Χριστό. Θα γράψει ο ιερός Θεοφύλακτος: "*Εάν δεν είχαν πίστη ισχυρά, δεν θα έφερναν τον ασθενή στον Χριστό και δεν θα εκτίθονταν δημόσια*!" Υπερνικούν τα οποιαδήποτε ανθρώπινα ή υλικά εμπόδια διότι εμπιστεύονται τον "Μέγα Ιατρό των ψυχών και των σωμάτων ημών".

Και ο Κύριος τους ανταμείβει για την πράξη τους αυτή με την προσφορά της ψυχοσωματικής θεραπείας του παραλυτικού. Τι φοβερό! Η πίστη των τεσσάρων γίνεται το μέσο της λύτρωσης του άρρωστου συνανθρώπου τους. Αυτοί, όπως διαφαίνεται, βρίσκονταν σε κοινωνία (σχέση πίστης) με τον Δημιουργό. Και αυτή την κοινωνία επιθυμούν και επιδιώκουν και για τον ασθενή φίλο τους.

Χάριν αυτών αποκαθίσταται η θεοκοινωνία του που είχε διακοπεί λόγω της αμαρτωλότητάς του. Εξάλλου αυτό υποδηλώνει και η προτροπή του Θεανθρώπου: *"Τέκνον ἀφεωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι"(Μαρκ. β',5)*. Ο Χριστός, όπως και Ιερός Χρυσόστομος τονίζει, πρώτα θεραπεύει την "παραλυσία" της ψυχής και κατόπιν την "παραλυσία" του σώματος. Άρα κατανοείται πως το αποτέλεσμα της απελευθέρωσης του παραλυτικού εκ των δεσμών της ασθένειας οφείλονταν αμιγώς στην πίστη των τεσσάρων ανθρώπων.

Ο Κύριος μας με αυτή την θαυματουργική του θεραπεία επιβεβαιώνει τον λόγο του αποστόλου Παύλου προς τους Ρωμαίους: "*πίστει δικαιοῦσθαι ὁ ἄνθρωπος"*(Ρωμ. γ' 28). Με την πίστη του στον Σωτήρα Χριστό ο άνθρωπος δύναται να δικαιωθεί. Ας σκεφθούμε! Ποιών η πίστη δικαιώνεται σήμερα; Μα, των τεσσάρων ανθρώπων,

των κρατούντων το φορείο! Χαρακτηριστικά ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, ο οποίος πρωταγωνιστεί την σημερινή Κυριακή για τους ένθερμους αγώνες του υπέρ της διατήρησης της ορθόδοξης πίστης, διδάσκει ότι: *"η πίστη είναι η βιωματική συνάντηση του ανθρώπου με τον Χριστό. Μέσω δε αυτής ο πιστός γεύεται τη ζωή του Κυρίου και μετέχει των άκτιστων ενεργειών Του."*

Μήπως ο παράλυτος της Καπερναούμ δεν βιώνει την επίσκεψη της Θείας Χάριτος εξαιτίας της βιωματικής συνάντησης των τεσσάρων φίλων του με τον Θεό; Αυτοί οι τέσσερις άνθρωποι δεν γίνονται η αφορμή ώστε να οικειωθεί την "εν Χριστώ" σωτηρία ο παραλυτικός; Επομένως η δικαίωση του πάσχοντος αδελφού πραγματοποιείται διαμέσου των άλλων αδελφών και όχι μονό μέσα από την προσωπική του συγκατάθεση.

Αναλογιζόμενοι το παράδειγμα των τεσσάρων ανθρώπων και εστιάζοντας στην πολύ σημαντική πράξη τους, εμείς τι πίστη έχουμε καλλιεργήσει στη ζωή μας; Τα εναποθέτουμε όλα στον Παντοδύναμο Θεό; Έχουμε την βεβαιότητα μέσα μας ότι μόνο ο Κύριος μπορεί να μας βγάλει από τα αδιέξοδα της καθημερινότητας; Διότι εύκολα απελπιζόμαστε, λιποψυχούμε και γογγύζουμε κατά του Πλάστη.

Με το παραμικρό στεναχωρούμαστε. Με την πρώτη δυσκολία χάνουμε τη γη κάτω από τα πόδια μας. Ξεχνούμε την διαρκή φωτεινή παρουσία Του και αμέσως πέφτουμε στο σκοτάδι της απελπισίας. Αυτό πολύ έκδηλα διαφαίνεται τις τελευταίες ημέρες. Ένας ιός έχει τρομοκρατήσει τους πάντες. Μια πανθομολογουμένως ιογενή κατάσταση μας έχει επηρεάσει στο έπακρο. Άραγε σκεφθήκαμε μέσα σε όλα αυτά τον Θεό Πατέρα μας; Στρέψαμε την προσοχή και την προσευχή μας σε Αυτόν; Έχουμε Ιατρό "ψυχών και σωμάτων"!

Και δεν πρόκειται για κάποιο καθηγητή Πανεπιστημίου ή κάποιο μεγάλο πολιτικό πρόσωπο. Είναι ο ίδιος ο Αρχηγός και θεμελιωτής της πίστης μας, ο Ποιητής του ουρανού και της γης. Αυτή είναι η ουσία της πίστης μας. Όσο κι αν ορισμένοι προβάλλουν αντιρρήσεις, το θαύμα μόνο ο Θεός μπορεί να το ποιήσει και όχι ο πεπερασμένος άνθρωπος. *"Τὶς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, συ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποίων θαυμάσια μόνο"*(Μέγα Προκείμενο).

Καιρός λοιπόν όχι πνευματικού εφησυχασμού, αλλά πνευματικού αγώνα! Καιρός μετανοίας και ολοκληρωτικής στροφής μας προς τον Ουράνιο Πατέρα μας. Ευκαιρία αναθέρμανσης της πίστης μας προς Αυτόν και πιο εντατικής καλλιέργειας της πνευματικής μας ζωής! Σοφά ο άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας θα γράψει προς τους χριστιανούς: *"Αποκτώντας πίστη προς το Θεό, ανοίγεται μια θύρα και μια οδός προς την όντως Ζωή! Ξεκινά ο ανηφορικός δρόμος που οδηγεί από την φθορά στην αφθαρσία, από τον θάνατο στην Ανάσταση."* Το σωσίβιο της σωτηρίας μέσα στην φουρτουνιασμένη ζωή μας, ας είναι η ακράδαντη πίστη μας

προς τον ”Αρχηγό της ζωής και του θανάτου”.